

NR. 1 TARPTAUTINIŲ BESTSELERIŲ AUTORĖ

SYLVIA DAY

Geidžiu tavęs

baltos lankos

SYLVIA DAY

Geidžiu tavęs

Iš anglų kalbos vertė Justė Povilaitienė

baltos lankos

PIRMAS SKYRIUS

Londonas, 1780-ieji

Ją sekė vyras su balta kauke.

Amelija Benbridž nenutuokė, kiek laiko paskui ją eina šis paslaptingas vyriškis, tačiau buvo įsitikinusi, jog jis seka kaip tik ją.

Ji atsargiai vaikštinėjo po Lengstono šokių salę. Amelija ėmė puikiai justti kaukėtojo vyro judesius. Su apsimestiniu susidomėjimu dairėsi, tarsi tyrinėtų ją supančią aplinką. Tačiau iš tiesų įnirtingai akimis varstė seklį.

Kiekvienas vogčiomis mestas žvilgsnis užgniauždavo jai kvapą.

Tikriausiai kitai moteriai nė nebūtų kilę šitokio godaus susidomėjimo nepažįstamuojų tokioje žmonių tirštymėje. Jos žvilgsnį būtų patraukę visai kas kita – maskarado vaizdai, garsai ir kvapai: akinamai ryškių audinių ir lengvų nėrinių gausybė, daugybės balsų simfonija, tarsi norinti skambėti garsiau už patyrusio orkestro atliekamas melodijas, įvairiausių kvėpalų ir didžiuliuose sietynuose tirpstančio vaško aromatai...

Bet Amelija buvo neeilinė moteris. Šešiolika metų ji gyveno kaip pasakų princesė bokšte, nes kiekvienas jos judesys buvo akylai stebimas. Taip išsiugdė pojūtį neklystamai pajusti svetimo žmogaus dėmesį. Šio jausmo ji nebūtų supainiojusi su jokia kitu.

Vis dėlto Amelija nedvejodama būtų pasakiusi, jog dar niekada joks vyras nėra jos taip atidžiai, taip... įžūliai... stebėjęs.

Vyriškis neatplėšė nuo jos akių, nors juos skyrė didelis atstumas, o viršutinę jo veido dalį dengė kaukė. Tačiau Amelijos dėmesį prikaustė kaukėtojo siluetas. Nepažįstamasis laikėsi labai tiesiai, buvo proporcingai sudėtas, dailiai pasiūti drabužiai ryškino jo raumeningas šlaunis ir plačius pečius.

Atsidūrusi salės kampe Amelija atsistojo taip, kad iš visų pusių gerai matytų salę. Naudodamasi padėtimi, panelė valandėlę stabtelėjo ir prisidengė akis kauke, kurią puošė ryškūs kaspiniai, krintantys nuo kaukės lazdelės ant pirštinėtos rankos. Ji apsimetė žiūrinti į šokėjus. Bet iš tikrųjų Amelijos žvilgsnis buvo nukreiptas į paslaptinę vyrą, ji grėžė nepažįstamąjį akimis ir narstė po kaukelę. Jos nuomone, tai tebuvo pramoga. Tad kodėl nepasimėgavus akimirka.

Paslaptingas vyras buvo apsirengęs juodai, sniego baltumo buvo tik kojinės, kaklaraištis, marškiniai ir, žinoma, kaukė. Labai paprasta. Ne spalvinga ar išpuošta plunksnomis, o tik prižišta juodu atlasiniu kaspinu. Kiti džentelmenai vilkėjo įvairių spalvų drabužius, kad tik patrauktų aplinkinių žvilgsnius. Jų apdarų blizgesio ir spalvų gamoje paprastas nepažįstamojo kostiumas paskendo tarp tviskančių, akį režiančių apdarų. Tačiau jo siekis susilieti su minia nepasiteisino. Tamsūs plaukai šimtų žvakių šviesoje spinduliavo energiją. Kiekviena moteris būtų norėjusi perbraukti juos pirštais.

O to vyro lūpos...

Žiūrėdama į jas, Amelija iš jaudulio giliai įkvėpė. Vyro lūpos buvo vertos nuodėmės. Tarsi jas būtų nulipdęs pats Aukščiausiasis: nei per putlios, nei per plonos, tiesiog – tobulos. Gėdingai goslios. Jos derėjo prie tvirto smakro, kampuoto žandikaulio ir tamsios odos. Gal jis užsienietis? Amelija galėjo tik įsivaizduoti, kaip atrodo to žmogaus veidas be kaukės. Bet ji šitai numanė, nes puikiai mokėjo išlaikyti dvasios pusiausvyrą.

Merginą domino kur kas daugiau negu nepažįstamojo išorė. Ją žavėjo jo grobuonies judesiai, ryžtinga ir viliojanti eisena, skvarbus ir atkaklus dėmesys. Vyras neturėjo aukštuomenėje vertinamų

savybių: nesielgė manieringai ir neapsimetinėjo nuobodžiaujęs. Šis žmogus žinojo, ko nori iš gyvenimo, ir jam stigo kantrybės vaidinti nykų spektaklį.

Šį vakarą kaukėtasis, regis, norėjo sekti Ameliją. Jis žiūrėjo į ją neatitraukdamas aistringo žvilgsnio. Jaunoji panelė jautė, kad landžios šio džentelmeno akys klaidžioja po visą jos kūną, stabteli ties išsipešusiomis plaukų sruogomis, kurios žaismingai kuteno nuoga sprandą. Vyro žvilgsnis nuo apnuogintų Amelijos pečių slydo išilgai nugaros. *Geidulinga*.

Amelija nė nebandė svarstyti, kaip sugebėjo patraukti šio vyro dėmesį. Tačiau žinojo, kad grožiu ir žavesiu nenusileido, bet ir nepranoko kitų moterų. Ilga merginos suknelė tikrai neakino, nors ji ir buvo pasivilkusi prašmatnų pasijonį, puoštą sidabrinium galionu*, ir buvo pasipuošusi įmantriomis gėlėmis, pasiūtomis iš rožinių ir žalių juostų. Vyrai, kurie siekė meilės nuotykių, įprastai nerėžė sparno aplink Ameliją, nes manė, jog ilgalaikė panelės draugystė su grafu Veru, tegu ir negreitai, baigsis vestuvėmis.

Taigi ko šis vyras iš jos tikisi? Kodėl neužkalbina?

Amelija pasisuko į nepažįstamąjį ir truputį atidengė akis. Dabar žiūrėjo tiesiai į jį, kad išsklaidytų visas jo dvejonas. Ji vylėsi, kad nepažįstamasis liausis slapukauti ir ilgomis kojomis lėtai prižirglios prie jos. Panelė Benbridž troško kuo daugiau sužinoti apie jį: išgirsti jo balsą, užuosti odekolono kvapą ir pajusti jo tvirto kūno artumą.

Be to, mergina norėjo sužinoti, ko jis iš jos nori. Amelija užaugo be motinos, neturėjo nuolatinės gyvenamosios vietos, o ir guvernantės buvo keičiamos kaip kojinės. Todėl jaunoji dama niekada su niekuo neužmezgė artimo emocinio ryšio. Ką jau kalbėti apie tai, kad ji buvo atskirta nuo savo sesers, nuo visų, kas galėtų ją rūpintis. Amelija nepasitikėjo nepažįstamaisiais. O šio žavingo vyro susidomėjimas jai atrodė tikra keistybė, tad jai knietėjo viską išsiaiškinti.

* Pinta, austa arba megzta juostelė su įpintais metaliniais siūlais drabužiams papuošti (čia ir toliau – *vert. past.*).

Toks nebylus iššūkis aiškiai pribloškė vyrą. Kaukėtasis įsistebeilijo, jo akių blizgesys prasimušė pro kaukės metamą šešėlį. Ši akimirka užtruko, tačiau Amelija neskaičiavo laiko, nes visą dėmesį buvo sutelkusi į vyriškio reakciją. Jo siluetas tai trumpam dingdavo, tai vėl išnirdavo pro šalį einančių svečių minioje. Nepažįstamasis stovėjo pakėlęs sugniaužtus kumščius prie žandikaulio. Nuo gilaus kvėpavimo kilojosi jo krūtinės ląsta...

Tačiau tuo metu kažkas šiurkščiai pastūmė Ameliją iš nugaros.

– Atleiskite, panele Benbridž.

Išsigandusi ji pažvelgė į nevėkšlą – vyrą su peruku, vilkintį rausvai rudus atlasinius drabužius. Amelija staigiai sumurmėjo mandagumo žodžius, šyptelėjo ir vėl nukreipė akis į vyrą su kauke.

Deja, jo jau nebebuvo matyti.

Amelija sumirksėjo. *Jis dingo*. Ji pasistiebė ant pirštų galų ir paklaikusiu žvilgsniu ėmė tyrinėti banguojančią žmonių jūrą. Kaukėtasis buvo aukšto ūgio, itin plačių pečių. Jis nenešiojo peruko, taigi turėjo būti lengviau pastebimas. Tačiau jaunoji panelė jo nerado.

Kur jis pradingo?

– Amelija.

Už nugaros ji išgirdo gerai pažįstamą žemą balsą, vyriškis kreipėsi į ją kultūringu tonu. Panelė Benbridž suglumusi staiga metė žvilgsnį į prie jos besiartinantį dailiai sudėtą vyrą.

– Klausau jūsų, milorde.

– Ko ieškote? – grafas Veras pamėgdžiojo jos laikyseną – panašiai ištempė kaklą. Kiekvienas šitaip besielgiantis vyras būtų atrodęs kvailai, tik ne grafas. Būdamas šešių pėdų ūgio jis visad atrodė tobulai: nuo peruku papuoštos galvos iki deimantais nusagstytų batų. – Ar tikėčiausi per daug, jei manyčiau, kad ieškote manęs?

Amelija nedrąsiai šyptelėjo. Ji nusprendė nebemedžioti nepažįstamojo ir įsikibo grafui į parankę.

– Aš ieškojau šmėklos.

– Šmėklos? – pro dekoruotos kaukės akių plyšius buvo matyti linksmos mėlynos grafo akys. Įprastai jo veide galėjai išvelgti dvi išraiškas: kankinančio nuobodulio ir nuoširdaus linksmumo. Vienintelis žmogus, gebantis pralinksminti grafa, buvo Amelija. – Ar tai baisu? O gal dar įdomiau?

– Nenutuokiu. Jis mane sekė.

– Mieloji, jus persekioja visi vyrai, – grafas kreivai vyptelėjo. – Bent jau žvilgsniais.

Amelija švelniai spustelėjo jam ranką.

– Jūs mane erzinate.

– Visai ne, – Veras arogantiškai pakėlė vieną antakį. – Jūs dažnai pasiklystate savo iliuzijų pasaulyje. Vyrus nepaprastai traukia savimi patenkintos moterys. Jie aistringai trokšta išsikverbti į šį pasaulį ir tapti jo dalimi.

Amelija pagavo grafo intymų balso tembrą. Ji žvelgė jam į akis prisimerkusi.

– Nedorėlis.

Veras nusijuokė. Į jį sužiuro netoliese stovintys svečiai. Amelija irgi. Toks linksmumas neatpažįstamai pakeitė grafa: iš nykiausio nuobodos, besikamuojančio aristokrato jis virto gyvybingu, patraukliu vyriškiu.

Veras patraukė toliau. Pagal etiketą jis vedėsi šalia ir damą. Amelija pažinojo ją jau šešerius metus. Susipažino su Veru, kai šiam buvo aštuoniolika. Galima sakyti, grafas užaugo jos akyse. Ji stebėjo jo pirmus nesantuokinius meilės ryšius su moterimis ir regėjo, kaip jis pasikeitė. Tiesa, nė viena mylimoji nesugebėjo jo ilgam priirti. Moterys tematė nuostabią grafo išorę ir turtus, kuriuos jis paveldės po tėvo mirties. Jei būtų nesutikęs Amelijos, Veras tikriausiai būtų ir toliau su dideliu įkarščiu mėgavęsis gyvenimu. Deja, jie *susitiko* ir tapo artimiausiais draugais. Grafo nebetenkino ankstesni ryšiai. Jis naudojosi meilužėmis, kad numalšintų savo fizinius poreikius, nes su panele Amelija ją siejo platoniški santykiai.

Amelija žinojo, kad vieną dieną jis vesis ją prie altoriaus. Tai buvo nebyli, bet neginčijama tiesa. Grafas tiesiog laukė tos dienos, kai ji bus pasirengusi peržengti draugystės ribas ir atsigulti į jo lovą. Jaunoji panelė mylėjo šį vyrą už kantrybę, bet toji meilė kilo iš pagarbos. Amelija iš visos širdies troško jį pamilti. Kasdien apie tai svajojo. Tačiau jos širdis priklausė žmogui, kurį pasiglemžė mirtis. Amelija iki šiol buvo jam neabejinga ir ištikima.

– Apie ką dabar galvojate? – pasidomėjo grafas maloniai linksėdamas vakaro svečiams.

– Apie jus.

– O! Kaip miela, – sumurkė jis, jo akys nušvito iš pasitenkinimo. – Prašau man viską papasakoti.

– Manau, būčiau laiminga, jei mane vestumėte.

– Tai pasiūlymas?

– Sunku pasakyti.

– Hmm... Taigi mes sulig kiekviena diena daromės artimesni. Tai mane guodžia.

Amelija įdėmiai tyrinėjo grafą.

– Ar dar nepristigote kantrybės?

– Dar galiu luktelėti.

Vero atsakymas nuskambėjo miglotai, todėl panelė Benbridž su-raukė antakius.

– Nurimkite, – švelniai kalbėjo jis, vesdamas Ameliją pro prancūziško stiliaus duris į svečių perpildytą terasą. – Mane tenkina viskas, kas tenkina jus.

Ameliją persmelkė šaltas vakaro vėjelis. Ji giliai įkvėpė.

– Jūs šį tą nutylite.

Amelija sustojo prie plačios marmurinės baliustrados ir atsi-grėžė į grafą. Netoliese stovėjo keletas porų, besišnekučiuojančių įvairiomis temomis. Tie žmonės neatitraukė nuo juodviejų smalsių akių. Nors mėnulį užstojo debesų paklotė, sukurianti šešėlių žaismą,

grafo kreminis švarkas bei bridžiai švytėjo tarsi dramblio kaulas ir traukė susižavėjusius žvilgsnius.

– Čia netinkama vieta aptarinėti mūsų bendrą laimingą ateitį, – pasakė Veras ir nusiėmė kaukę. Ji atidengė kilnų veidą, kurio atvaizdas būtų tikęs puikuotis ant monetos.

– Žinote, kad jums nepavyks manęs atkalbėti.

– O jūs žinote, kad dėl to man ir patinkate, – grafo veide pamažu pražydo šypsena, ji suerzino Ameliją. – Mano gyvenimas griežtai reglamentuotas ir sudėliotas į stalčius. Viskas vyksta pagal nustatytą, aiškią tvarką. Puikiai suvokiu savo vaidmenį ir tikrai patenkinu visuomenės lūkesčius.

– Išimtis – asistavimas man.

– Taip, jūsų rankos siekimas, – sutiko jis. Grafas pirštinieta ranka surado ir suėmė jos plaštaką. Paskui atsistojo taip, kad nuslėptų nuo smalsuolių keblią padėtį. – Jūs esate mano tyroji princesė, kurią iš pilies bokšto išlaisvino prastos reputacijos piratas. Esate vikonto*, kuris buvo pakartas kaip išdavikas, dukra ir *femme fatale*, kuri pagarsėjo kaip dviejų savo vyrų žudikė, sesuo. Galiausiai ji sutiko vyrą, pavojingesnį už ją pačią. Jūs esate mano užgaida, mano proto aptemimas, mano silpnybė. – Grafas nykščiu perbraukė Amelijai delną, nuo šio prisilietimo ji suvirpėjo. – Bet aš esu jūsų gyvenimo priešybė. Esu jūsų inkaras. Jūs laikotės manęs, nes jums su manimi saugu ir patogiu. – Veras per Amelijos viršugalvį žvilgtelėjo į žmones terasoje. Jis pasilenkė arčiau jaunosios panelės ir sumurmėjo: – Kartais prisimenu tą jauną mergaitę, kuri iš manęs begėdiškai reikalavo pirmojo bučinio. Gailiuosi, kad tada atsakiau nederamai.

– Gailitės?

Veras linktelėjo.

– Ar aš nuo to laiko labai pasikeičiau?

* Vakarų Europos aristokratų titulas, iki šių dienų išlikęs Didžiojoje Britanijoje.

Vienoje rankoje laikydamas kaukę, kitoje – Amelijos ranką, Veras staiga apsigrėžė ir nusivedė ją laiptais žemyn į sodą. Jie žingsniavo žvyruotu takeliu, kurią juosė kukmedžių gyvatvorė, vingiuojanti prie vešlios dekoratyvinės vejės ir jos viduryje trykštančio įspūdingo fontano.

– Laikas mus visus keičia, – pareiškė grafas. – Bet, mano manymu, jus labiausiai pakeitė jūsų brangusis Kolinus ir jo žūtis.

Kolino vardas suvirpino Amelijai širdį ir sukėlė didžiulį liūdesį bei gailėstį. Jis buvo mylimiausias jos draugas, vėliau pavergė ir širdį. Kolinus buvo jos vežiko sūnėnas, čigonas, tačiau jaunoji panelė laikė jį lygiaverčiu sau. Iš pradžių jie buvo geriausi vaikystės draugai, bet laikui bėgant domėjimasis vienas kitu keitėsi. Draugystė darėsi vis intymesnė, nebe tokia naivi.

Kolinus subrendo. Egzotiškas jaunuolio grožis ir ramus būdas sukėlė Amelijai jausmus, kuriems ji nebuvo pasiruošusi. Jaunoji panelė ištisas dienas galvodavo apie jį, o naktimis ją kamuodavo sapnai, kuriuose ji vogdavo jo bučinius. Kolinus buvo išmintingėsnis, jis puikiai suvokė, kad jie – pero* dukra ir arklininkas – ne pora. Jaunuolis atstūmė Ameliją, apsimetė esąs jai abejingas ir sudaužė paauglei širdį.

Bet galiausiai Kolinus dėl jos paaukojo gyvybę.

Amelijos atodūsis buvo tylus, bet virpantis. Kartais prieš užmigdama ji galvodavo apie Koliną; atverdavo širdį ir atgaivindavo prisiminimus apie slaptus bučinius miške, nenusakomą ilgesį ir beįsiplieskiančią aistrą. Nuo to laiko ji niekam nepuoselėjo tokių šiltų jausmų ir nebesitikėjo kada nors pajusianti. Kai kurie vaikiški susižavėjimai išblėso. Bet stipri meilė Kolinui brendo iš lėto, jis amžinai liks jos širdyje. Ta meilė nebeliepsnojo it siautulinga ugnis, ji virto malonia šiluma. Pagarbą Kolinui sustiprino dėkingumas už pasiaukojimą. Įkliuvusi į tėvo pasiuntinių ir karalystės įgaliotinių spąstus,

* Prancūzijoje ir Didžiojoje Britanijoje feodalizmo laikais – aukštosios aristokratijos titulas, Didžiojoje Britanijoje išlikęs iki šių dienų.

Amelija būtų žuvusi. Tačiau Kolinas pagrobė ją. Šis nutrūktgalviškas meilės pakurstytas žygdarbis išgelbėjo merginą nuo pavojaus. Už tai teko sumokėti didelę kainą – paaukoti mylimojo gyvybę.

– Jūs ir vėl apie jį mintijate, – sumurmėjo grafas.

– Argi aš tokia perregima?

– Skaidri kaip stiklas, – Veras spustelėjo Amelijai ranką, ir ji meiliai nusišypsojo.

– Tikriausiai manote, jog dėl mano uždarumo kaltas gašlus prisirišimas prie Kolino, bet klystate. Mane varžo prierašumas jums.

– Nejaugi?

Amelijos žodžiai nustebino grafą. Jie nusprendė grįžti atgal vingiuotu takeliu. Pro atviras kambarių duris sklido šviesos, didingai skambėjo muzika, tai viliojo svečius užsibūti ilgiau ir pasinerti į linksmybių sūkurį. Kai kurie traukdavo į sodą, kaip grafas ir Amelija, tačiau toli nenuklysdavo.

– Taip, milorde. Nerimauju, kad veikiausiai pavogsiu jus iš jūsų didžiosios gyvenimo meilės.

Grafas tyliai nusijuokė.

– Kokia jūs manieringa, – išsišiepė Veras. Jaunoji dama trumpam juo pasigrožėjo. – Aš jau pripratau prie jūsų keisto susimąstymo ir svajingo žvilgsnio, kuris atsiranda dėl domėjimosi mano širdies reikalais.

– Jūs ir pats nesuvokiate, ko jums trūksta.

– Atleiskite, jei pasirodysiu beširdis. Ko jau ko, bet man nestinga melancholijos, o ji yra tapusi jūsų gyvenimo palydove. Man tiesiog jos nereikia. Ji tinka jūsų asmenybei ir suteikia tam tikro paslaptinumo, kuriam aš nepajėgiu atsispirti. Deja, baiminuosi, kad neįstengčiau laikytis taip gerai kaip jūs. Veikiausiai tapčiau apgailėtinu nelaimėliu, o mes abu to nepakeltume.

– Apgailėtinas grafas Veras?

Vyriškis apsimestinais sudrebėjo.

– Žinoma, tai neįtikėtina.

– Tikrai.

– Taigi, panele Amelija, matote, kad man jūs tobulai tinkate. Mėgaujuosi kiekviena praleista su jumis akimirka. Dievinu jūsų nuoširdumą ir sugebėjimą laisvai kalbėti beveik apie viską. Nekyla jokių abejonių ar baimių dėl neapgalvotų veiksmy padarinių. Jūs negalite manęs įskaudinti, kaip ir aš jūsų, nes mūsų veiksmai atitinka mūsų jausmus. Jei elgiuosi neapgalvotai, tai dar nereiškia, kad noriu jus įžeisti. Jūs ir pati tai puikiai žinote. Mūsų sąjunga – vienintelis dalykas, kurį branginsiu ir vertinsiu iki paskutinio atodūsio.

Grafas stabtelėjo ant priešpaskutinės laiptų į terasą pakopos. Privatumo akimirka artėjo prie pabaigos. Ištekėti Ameliją skatino ir troškimas netrukdomai leisti laiką su grafu. Jai kėlė nerimą tik seksualinė sueitis, kuria baigtusi jų vakarai ir kuri Amelijai buvo grasi.

Jaunąją damą persekiojo karštligiški prisiminimai apie Kolino bučinius. Ji privalėjo nuslėpti nusivylimą, kad ją bučiuos grafas Veras. Amelija labai bijojo, kad jų artumui trukdys jos prisiminimai. Grafas mielas, žavus ir tobulas. Kaip jis atrodo išraudęs ir susivėlęs? Kokius garsus leidžia? Kaip juda? Ko iš jos tikisi?

Tai buvo Amelijos nuogaštavimai, o ne nuojauta, kurstanti šiuos svarstymus.

– O kaip dėl mūsų lytinio gyvenimo? – paklausė ji.

Veras nukreipė į ją žvilgsnį ir sustingo, nebežengė artyn. Gili akių žydrynė linksmi nušvito. Vyras nusileido vienu laipteliu ir atsisotojo priešais Ameliją. – Kodėl taip rūpinatės?

– Ar nesibaiminate, kad tai bus?.. – ji stengėsi rasti tinkamą žodį.

– Ne, – tvirtai atsakė grafas.

– Ne?

– Kai galvoju apie sueitį su jumis, manęs nekankina joks nerimas. Kankina troškimas, bet ne rūpestis, – Veras žengė artyn ir palinko prie išrinktosios. Tada intymiai sukuždėjo: – Dėl šito nesivaržykite. Esame jauni. Mes galime susituokti ir laukti arba laukti ir susituokti. Net ir tada, kai tapsite mano žmona, neversiu jūsų daryti

to, ko nenorite. Dar ne, – grafo lūpos trūkčiojo. – Tačiau po keleto metų galiu tapti nebe toks nuolaidus. Galų gale privalau pratęsti giminę, o jūs esate nepaprastai patraukli moteris.

Amelija pakreipė galvą svarstydamą, bet netrukus pritariamai linktelėjo.

– Gerai, – iš grafo lūpų išsprūdo pasitenkinimo murmesys. – Dėdėjantis progresas – šaunu.

– Tikriausiai laikas paduoti užsakus*.

– Kaip Dievą myliu! Tai jau labai didelis postūmis į priekį! – Verą apėmė perdėtas entuziazmas. – Tiesą sakant, esame kelyje į tikslą.

Amelija nusijuokė, o jis šelmiškai mirktelėjo.

– Mes būsime laimingi, – pažadėjo grafas.

– Žinau.

Nutaukęs akimirką, Veras dar kartą patikrino, ar nepametė kaukės. O Amelijos žvilgsnis klaidžiojo, ji dirstelėjo į marmurinių turėklų apybrėžas, vėliau jos dėmesį patraukė vešli gebenė, kuri kopė išorine pastato siena. Paskui jaunosios panelės akys nukrypo žemėliau – į terasą; ji buvo tamtyč neapšviesta, kad sulaikytų svečius ir jie neišeitų iš šokių salės. Tačiau, pasirodė, toks svetingumo trūkumas dviem maskarado dalyviams pasirodė per daug gudrus arba jie tiesiog nekreipė į tai jokio dėmesio. Kad ir kaip būtų, priežastis, *kodėl* jie čia atsidūrė, buvo ne svarbiausias dalykas, sukėlęs Amelijos susidomėjimą. Ją labiau masino sužinoti, *kas* jie.

Nors tiršti šešėliai temdė antrąjį patijų**, skaisčiai balta kaukė, nakties tamsoje susiliejančios drabužių apybrėžos leido Amelijai atpažinti ją sekantį fantomą.

– Milorde, – sumurmėjo ji akiai siekdama grafo rankos. – Ar matote tuos džentelmenus?

Jos žodžiai atkreipė Vero dėmesį.

– Taip.

* Viešai paskelbti apie vedybas bažnyčioje.

** Atviras rūmų vidaus kiemas, dažniausiai su fontanu, skulptūromis ar želdiniais.

– Šio vakaro pradžioje juodai apsirengęs ponas buvo manimi susidomėjęs.

Grafas labai rimtu žvilgsniu pažiūrėjo į Ameliją.

– Iš pradžių tai kėlė man juoką, bet dabar susirūpinau. Ar tas vyras sukėlė jums susierzinimą?

– Ne, – mergina prisimerkė, kai du vyrai išsiskyrė ir pasuko į priešingas puses: persekiotojas nuo jos tolo, kitas vyras artėjo.

– Jo pasirodymas jums vis dar kelia nerimą, – Veras uždėjo Amelijos ranką sau ant dilbio. – Be to, jo slaptas susitikimas čia kelia smalsumą.

– Taip, visiškai sutinku su jumis.

– Nors jau praėjo daug metų, kai išsilaisvinote iš tėvo priespaudos, dabar pajutau poreikį jus saugoti. Nežinomas asmuo, palaiškantis ryšius su prastos reputacijos nusikaltėliais, kelia įtarimų. Aš neleisiu, kad aplink jus suklotųsi keisti tipai. – Grafas greitai užkėlė Ameliją laiptais. – Tikriausiai iki vakarui baigiantis jums derėtų likti mano draugijoje.

– Nėra priežasties jo bijoti, – šaltai atrėžė jaunoji dama. – Manau, dėl to kaltesnė mano reakcija jį išvydus negu jo susidomėjimas manimi.

– Reakcija? – Veras sustojo tarpduryje ir patraukė Ameliją į šalį, kad jos nekliudytų ateinantys ir išeinantys svečiai. – Kokia reakcija?

Jaunoji panelė prisidengė veidą kauke. Jai buvo sunku paaiškinti, kad žavisi nepažįstamojo galingu stotu ir esybe nesureikšmindama smulkmenų.

– Man pasidarė smalsu. Norėjau, kad jis prie manęs prieitų ir prisistatytų.

– Gal man vertėtų susirūpinti, kad kitas vyras taip greitai užkariauja jūsų vaizduotę? – grafo vangų balsą pakeitė linksmas tonas.

– Ne, – nusišypojo Amelija. Jo maloni draugystė jai buvo neįkainojama. – Lygiai kaip ir aš nesirūpinu, jei susidomite kitomis moterimis.

– *Lorde Verai.*

Jie abu atsigrėžė į džentelmeną, kuris kreipėsi į grafą. Nors ir dėvėjo kaukę, ši asmenį buvo lengva atpažinti iš žemo ūgio ir tvirtu stumens. Tai buvo seras Haroldas Bingemas, Bau gatvės magistratas.

– Sere Haroldai, – savo ruožtu pasisveikino grafas.

– Labas vakaras, panele Benbridž, – maloniai nusišypsojo magistratas. Jis garsėjo kaip griežtas, tačiau teisingas ir išmintingas valdytojas.

Amelijai patiko seras Haroldas, todėl ji su juo bendravo nuoširdžiai ir mandagiai.

Veras pasilenkė prie jos ir žemu balsu sušnabždėjo į ausį:

– Valandėlei atsiprašysiu. Norėčiau su juo pakalbėti apie jūsų gerbėją. Tikriausiai atskleisime jo tapatybę.

– Žinoma, milorde.

Džentelmenai atsitraukė nuo jos per kelis žingsnius. Amelijos žvilgsnis klaidžiojo po šokių salę, ji ieškojo pažįstamų veidų. Akys užkliuvo už svečių būrelio netoliese, tad nieko nelaukdama pasuko jų link.

Paskui sustojo ir pašnairavo.

Jaunoji panelė troško sužinoti, kas slepiasi po balta kauke. Ją graužte graužė smalsumas, bet kartu kankino dvejonės ir nerimas. Nepažįstamojo žvilgsnyje tvyrojo įtampa, o akimirka, kai jų akys susitiko, išliko jai atmintyje.

Staiga Amelija apsisuko ant kulno, nulipo laiptais ir vėl atsидūrė sode už namo. Čia būriavosi nemažai svečių, jie ilsėjosi nuo spūsties rūmuose. Panelė Benbridž nusprendė nebeiti takeliu, kuriuo vaikštinėjo su grafu, ir nesukti į dešinę, kur kelias veda į antrą tamsoje skendinčią terasą; ji pasuko į kairę. Už kelių pėdų išvydo marmurinę Veneros skulptūros reprodukciją, puošiančią pusapvalę erdvę, kurioje stovėjo mėnulio pjautuvo formos suoliukas. Šią įspūdingą vietą juosė žema, dailiai suformuota kukmedžių gyvatvorė,

tokia pat kaip ir veja su fontanu. Dabar čia nebuvo nė gyvos dvasios.

Amelija atsistojo greta skulptūros ir pašvilpiniavo žinomą melodiją, taip pakviesdavo svainio vyrus, kad nebesislėptų. Ji jautėsi tebesaugoma ir įtarė, kad taip bus visada. Tai buvo neišvengiama, nes Amelija buvo garsaus pirato ir kontrabandininko Kristoferio Sent Džono svainė.

Kartkartėm ji piktinosi, kad neturi prigimtinės teisės į privatumą, mat kiekvienas jos judesys buvo akylai stebimas. Amelija tetroško gyventi paprastą gyvenimą, apsieiti be jokių nereikalingų atsargumo priemonių. Tačiau sykais, pavyzdžiui, šiąnakt, jai buvo lengviau žinant, kad netoliese yra nematoma apsauga. Jaunoji panelė kol kas nieko negalėjo išsiaiškinti apie ją persekiojančią šmėklą. Šalia besisukiojantys Sent Džono vyrukai irgi suteikė jai galimybę sulaukti pagalbos ir sumažinti per didelį jos smalsumą.

Belūkuriuodama Amelija nerimastingai žarstė koja žvyrą. Ji negirdėjo, tik pajuto artinantis vyrą. Jaunajai damai pasišiaušė sprando plaukeliai. Ji greitai atsisuko ir tyliai aiktelėjo iš nuostabos.

Nepažįstamasis stovėjo tiesiai prieš suoliuką. Jo aukštas tamsus siluetas skleidė stiprią, sunkiai valdomą energiją. Apšviestos blyškios mėnulio šviesos juodos kaip rašalas vyro garbanos švytėjo tarsi varno sparnas, o akys blizgėjo taip skaisčiai, kad Amelija panoro jį paliesti. Nepažįstamasis vilkėjo apsiaustą su gobtuvu, pilkas atlasinis kamušalas stulbinamai išryškino juodus drabužius ir išpūdingą siluetą.

– Aš ieškojau jūsų, – švelniai išlemeno ji ir pakėlė smakrą.

– Žinau.